

Perspektiva

Člověk se nachází v prostoru a vnímá i v klidu i v pohybu. Prostor je přirozeným prostředím k životu a samotné existenci. Prostor vnímáme perspektivně. Jsme schopni určovat vzdálenosti, výšky, šířky, hloubky, objemy...bez schopnosti vnímat perspektivu bychom žili v lineární rovnoběžné realitě bez horizontů a hranic...

Jako fotograf vnímám perspektivu silně v každém okamžiku. Pro mou práci je zdrojem inspirace i problémů. Perspektiva mě inspiruje, motivuje ale i limituje. V mnoha případech se snažím ve svých fotografiích perspektivu zničit, potlačit, zrušit. Focení torza lidského těla na černém nekonečném pozadí, vše snímáno objektivem s dlouhým ohniskem, vše směřuje k výsledku, jako by perspektiva neexistovala. Ale již samotný fakt, že zaujímám vzdálenostní odstup od fotografovaného je důkazem toho že perspektiva je nezbytností. Bez ní by nebylo možno fotografovat, pozorovat, dívat se. Perspektivu se ale přece jenom snažím obelstít při fotografování např. architektury...monumentální záběry vysokých budov z pohledu na fotografiích ubíhají kamsi vzhůru, téměř se vytrácejí ve výšce a končí kdesi nahoře, působí tak vzdaleně a malince...dokážu to změnit, dokážu se perspektivě vzepřít a pomocí manipulace s rovinou promítání obrazu ji poopravit. Najednou vše vypadá lépe a budova se tyčí opět hrdě v celé své rovnosti a geometričnosti. Je to ale vítězství? Iluze, klam...důkaz lidského poznání, pochopení principů přírodních zákonů, pochopení toho, jak perspektiva a vlastnosti a jevy, které jí doprovází, fungují. Vzdálenosti, objemy a velikosti vnímáme díky perspektivě a co by bylo bez ní? nic...jen rovný prostor, rovina, bez tvarů. Možná barevná ale nesrozumitelná.

Martin Chum

fotografie 3. ročník